

— Дай си документитѣ! По-скоро! Документитѣ!

Куцията пакъ се усмихна, но като бръкна въ джеба си да извади книжата си, ржцетѣ му позатрепераха. Фелдшерътъ прегледа набързо пожълтѣлитѣ изпокжсани листове и му ги върна.

— И на черква пѣшъ а? И съ децата се кжпешъ! Я покажи да видимъ какво имашъ на крака си. Покажи!

Куцията се усмихваше. После лицето му стана замислено.

— Трѣбва да седна, — каза той.

Филипъ му подаде нисъкъ плетенъ столъ безъ облегалo, той остави патерицитѣ си, седна и пакъ се засмѣ.

— Моя кракъ ли? Хе, моя кракъ! Кракъ ли е то — сухо дърво, — говорѣше той, като заголваше болния си кракъ. — Ето, повече отъ туй не може да се оправя. Все тъй свитъ стои. Азъ, г-нъ докторе, като бѣхъ малъкъ, като тичахъ изъ едни стълби, ей такова е кокалче падна отъ тукъ, отъ колѣното ми. После се отвори една рана... Ето белегътъ... Колко доктори ме гледаха. Пъкъ ти ако знаешъ нѣкой лѣкъ... Ако има лѣкъ...

Той се усмихваше, гледаше надолу и не виждаше какво става наоколо му. А фелдшерътъ посегна незабелязано и взе шибалката отъ Рангела. И докато Рангелъ и Филипъ